

stuk **2030** (2012-2013) – Nr. 1
ingediend op 2 mei 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

tot wijziging van het wetboek van 23 november 1965
van de met de inkomstenbelastingen
gelijkgestelde belastingen
en de wet van 27 december 1994
tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing
van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen
door zware vrachtwagens,
ondertekend in Brussel op 9 februari 1994
door de Regeringen van het Koninkrijk België,
het Koninkrijk Denemarken,
de Bondsrepubliek Duitsland,
het Groothertogdom Luxemburg
en het Koninkrijk der Nederlanden,
en tot invoering van een eurovignet,
overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG
van de Raad van de Europese Gemeenschappen
van 25 oktober 1993,
wat betreft de aanhaling en de inbeslagname
van voertuigen en het opstellen van processen-verbaal

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	9
Advies van de Raad van State	15
Ontwerp van decreet	27

MEMORIE VAN TOELICHTING

Algemeen

De wetgeving op de verkeersbelastingen voorziet momenteel in de mogelijkheid om bij een overtreding de onmiddellijke betaling van de verschuldigde belastingsom (+ boetes + eventuele interesten en kosten) te eisen.

Daarbij kunnen de controleurs van de Vlaamse Belastingdienst conform de huidige regeling een voertuig aanhalen gedurende 96 uren. Indien binnen de 96 uren niet werd overgegaan tot betaling dan kan het voertuig worden in beslag genomen teneinde dit te verkopen en de opbrengst aan te wenden tot het voldoen van de belastingschuld. De procedure inzake inbeslagname is evenwel toegespitst op de werkwijze zoals deze op federaal niveau werd toegepast en waarbij de Administratie der Douane en Accijnzen instond voor de controle op de naleving van de wetten op de verkeersbelastingen. Deze regels, die nog dateren van voor de overname van de dienst van de verkeersbelasting, werden bij de overname niet aangepast maar deze zijn in hun huidige vorm moeilijk in de praktijk te brengen, vooral wanneer het er op aankomt effectief tot verkoop van een in beslag genomen voertuig over te gaan.

Om efficiënter te kunnen werken dient de huidige bepaling van artikel 33, §4, van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen en artikel 14, §4, van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend in Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993 te worden aangepast, zodat inzake inbeslagname de wets- en verorderingsbepalingen inzake douane en accijnzen niet langer van toepassing zijn.

Daarentegen worden de gemeenrechtelijke bepalingen inzake uitvoerend beslag van toepassing zoals beschreven in artikel 300 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (WIB), en artikel 149 e.v. van het KB/WIB van 1992 en naar artikel 1494 e.v. van het Gerechtelijk Wetboek. Binnen de gemeenrechtelijke procedure kan de Vlaamse Belastingdienst laten overgaan tot inbeslagname gevolgd door een openbare verkoop op basis van een dwangbevel, zonder dat daarbij een uitspraak van de rechter nodig is die de openbare verkoop beveelt.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Deze bepaling behoeft geen verdere verduidelijking.

Artikel 2

Artikel 33 van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen wordt volledig vervangen door een nieuw artikel 33.

In de eerste paragraaf wordt verduidelijkt dat wanneer bij controle op de openbare weg wordt vastgesteld dat de belastingschuld niet werd betaald, aan de bestuurder opdracht zal worden gegeven om over te gaan tot onmiddellijke betaling (via betaling in cash geld of via mobiele betaalterminals).

Deze verbalisant betreft een persoon vermeld in artikel 120 van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen en artikel 14 (zoals van toepassing federaal) en 14/1 (zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest) van het koninklijk besluit van 8 juli 1970 houdende de algemene verordening betreffende de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen.

Punt 3 van het advies 52.718/3 van de Raad van State werd integraal gevolgd. Volgens de bepaling van het ontworpen artikel 33, §1, eerste lid, van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (WIGB) moet bij vaststelling van niet-betaling onmiddellijk betaald worden door de bestuurder. In de memorie van toelichting werd de term bestuurder onterecht vervangen door de term belastingplichtige. Aangezien de bestuurder en de belastingplichtige niet steeds dezelfde persoon zijn werd deze tegenstrijdigheid weggewerkt door ook in de memorie van toelichting de term ‘bestuurder’ te gebruiken.

In punt 4 van het advies 52.718/3 van de Raad van State werd geadviseerd om de term ontdoken verkeersbelasting te vervangen door de term niet-betaalde verkeersbelasting. Deze vervanging werd doorgevoerd.

De tweede paragraaf bepaalt op welke wijze de aanhaling zal plaatsvinden.

Indien aan het verzoek tot onmiddellijke betaling geen gevolg wordt gegeven, dan zal het voertuig worden aangehaald. Hiertoe zal door het bevoegde personeelslid vermeld in artikel 120 van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen een proces-verbaal van aanhaling worden opgemaakt. Dit artikel verduidelijkt op welke wijze de aanhaling zal plaatsvinden.

De aanhaling heeft tot doel het voertuig van de openbare weg te halen en het gebruik van het voertuig door de belastingplichtige te verhinderen. De aanhaling kan gebeuren door het inhouden van de boorddocumenten (bijvoorbeeld het inschrijvingsbewijs, het gelijkvormigheidsattest), het inhouden van de vrachtbrief (voor voertuigen bestemd voor het vrachtvervoer), het plaatsen van een wielklem of het wegtakelen van het voertuig door een takelfirma en navolgend het laten stallen van het voertuig op de terreinen van de takelfirma.

Het voertuig mag tijdens de aanhaling niet worden vervreemd, noch worden verplaatst zonder toestemming van het bevoegd personeelslid van de Vlaamse Belastingdienst, bij niet-naleving kan een boete worden opgelegd op basis van artikel 445 van het WIB 1992 van toepassing op basis van artikel 2 van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen.

Gelet op de bemerking 5 en 5.1 van het advies 52.718/3 van de Raad van State werd de zinsnede “op vraag van of door de belastingplichtige” geschrapt.

Daarnaast worden in het laatste lid van deze paragraaf de woorden “op straffe van algemene boete” geschrapt teneinde tegemoet te komen aan opmerking 5.2, laatste alinea, van de Raad van State waarin wordt gesteld dat: “Gelet op het legaliteitsbeginsel in strafzaken zou immers meteen ook de hoogte van die boete moeten worden bepaald, of toch minstens het minimum- en het maximumbedrag ervan. Aangezien echter het strafbaar zijn van het verbod reeds voortvloeit uit artikel 445 van het WIB 1992, zijn die woorden niet enkel overbodig maar kunnen zij ook verwarring scheppen over de verhouding van de ontworpen bepaling tot artikel 445 van het WIB 1992.”.

In de derde paragraaf wordt vastgelegd hoe de gedwongen invordering verder verloopt.

Wanneer binnen de periode van zeven dagen vanaf de dag van de vaststelling van de overtreding geen betaling is gebeurd, dan kan een dwangschrift worden opgesteld, gevolgd door het betekenen van een dwangbevel waarna desgevallend uitvoerend beslag zal worden gelegd. Concreet betekent dat wanneer bv. op woensdag de overtreding wordt vastgesteld de woensdag daaropvolgend de procedure tot betekening van het dwangbevel kan worden opgestart. Deze bepaling verduidelijkt verder dat de procedure van gemeenrechtelijke inbeslagname van toepassing zal zijn op de inbeslagname van voertuigen. Dat impliceert ook dat in het dwangschrift en het dwangbevel niet alleen de openstaande schulden inzake verkeersbelastingen kunnen worden opgenomen maar ook deze inzake onroerende voorheffing, verkrottingsheffing woningen, leegstandsheffing bedrijfsruimten, planbatenheffing.

Het dwangschrift en dwangbevel worden opgemaakt gezien er een weerlegbaar vermoeden bestaat dat de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar zijn.

Dit vermoeden volgt uit het feit dat de bestuurder reeds bij de vaststelling van de overtreding de kans kreeg om over te gaan tot onmiddellijke betaling van de verschuldigde belasting. Wanneer geen betaling volgt dan wordt het voertuig aangehaald en wordt de belastingschuldige een termijn van zeven dagen geboden om alsnog over te gaan tot betaling. Aangezien de dreiging van een mogelijke aanhaling (en een eventuele inbeslagname) de belastingschuldige niet aanzet om zijn belastingschuld te voldoen kan er redelijkerwijs worden besloten dat de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar zijn.

De belastingschuldige heeft de mogelijkheid om dit vermoeden te betwisten door een vordering in te stellen bij de beslagrechter die uitspraak doet zoals in kort geding.

De vierde paragraaf bepaalt dat het risico en de kosten voortvloeiend uit de aanhaling en het beslag ten laste van de belastingschuldige blijven. Het beslag kan steeds door betaling van de in het dwangbevel opgenomen sommen en bijhorende kosten worden opgeheven.

Gelet op de bemerking 6 van het advies 52.718/3 van de Raad van State werd in het voorbeeld vermeld in de memorie van toelichting dinsdag vervangen door woensdag. De Raad van State stelt: “Op grond van de letter van de ontworpen bepaling zou de periode van zeven dagen aanvangen vanaf de dag van de vaststelling van de overtreding. Dat betekent, dat als de vaststelling van de overtreding op woensdag wordt gedaan, er tot en met de daaropvolgende dinsdag of – indien de dag waarop de verjaring begint te lopen (de dies a quo) niet meetelt – woensdag kan worden betaald. De procedure tot betekening van het dwangbevel kan dus ten vroegste de daaropvolgende woensdag worden gestart, en niet de dinsdag zoals in de memorie van toelichting.”.

Gelet op de bemerking 7 van het advies 52.718/3 van de Raad van State werd in het eerste lid het onweerlegbaar vermoeden dat de rechten van de schatkist in gevaar zijn uit de ontwerp tekst geschrapt en vervangen door een weerlegbaar vermoeden.

De Raad van State haalde aan dat er een verschillende behandeling bestaat voor belastingschuldigen met betrekking tot de onroerende voorheffing (weerlegbaar vermoeden) en belastingschuldigen die vallen onder de hier ontworpen regeling (onweerlegbaar vermoeden) en dat dit verschil in behandeling onvoldoende wordt verantwoord. Teneinde aan de bemerking van de Raad van State tegemoet te komen werd in de hier ontworpen regeling het ingevoerde vermoeden gelijkgeschakeld met het vermoeden zoals het is ingeschreven in artikel 413 van het WIB 1992 van toepassing op de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest.

Artikel 413 van het WIB 1992 stelt in verband met de onroerende voorheffing dat deze onverwijld moet worden vereffend wanneer de rechten van het Vlaamse Gewest in het

gedrang komen. Wanneer de belastingschuldige betwist dat de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar verkeren, wordt er over de betwisting uitspraak gedaan zoals in kort geding, door de beslagrechter. Een soortgelijke bepaling werd eveneens ingelast in de hier ontworpen regeling.

Door de toevoeging van een extra zin in het tweede lid van paragraaf 3 wordt de belastingschuldige de mogelijkheid geboden om te betwisten dat de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar verkeren. De beslagrechter heeft dus de rechtsmacht om te toetsen of de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar zijn. Door de aangebrachte wijzigingen is niet langer sprake van een ongelijke behandeling tussen onroerende voorheffing en de hier ontworpen regeling.

De term ‘de rechten van de schatkist’ zoals in het initiële ontwerp gebruikt wordt vervangen door de term ‘de rechten van het Vlaamse Gewest’ teneinde te zorgen dat in de tekst van dit ontwerp en dit van artikel 413 van het WIB 1992 dezelfde terminologie wordt gehanteerd.

In de laatste paragraaf wordt de verdeling van de opbrengst uit de openbare verkoop van het voertuig geregeld.

Onverminderd de toepassing van artikel 1627 van het Gerechtelijk Wetboek, worden de verschillende sommen opgenomen in het dwangbevel aangerekend volgens de regels voorzien in het Wetboek van 10 april 1992 van de inkomstenbelastingen, meer in het bijzonder op basis van artikel 143 van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

Artikel 3

In titel II, hoofdstuk X, van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen wordt een nieuw artikel 33/1 ingevoegd.

Het eerste lid verduidelijkt dat het proces-verbaal door het bevoegde personeelslid vermeld in artikel 120 van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen zal worden opgemaakt. Het proces-verbaal zal minstens melding maken van de begane overtreding alsook van de elementen die moeten toelaten om de overtreder te identificeren zodat duidelijk is voor de overtreder om welke reden het proces-verbaal wordt opgemaakt.

Gelet op de bemerking 8.1 van het advies 52.718/3 van de Raad van State werd de zin “Het proces-verbaal vermeldt minstens de overtreding” van het eerste lid aangevuld met volgende woorden “alsook de elementen die moeten toelaten de overtreder te identificeren.”.

Het louter vermelden van de overtreding volstaat niet, wanneer de minimale inhoud van het proces-verbaal wordt vastgesteld, alle noodzakelijke elementen dienen te worden vermeld, waarbij dus ook de elementen die toelaten de dader te identificeren.

Het tweede lid verduidelijkt op welke wijze de overtreder in kennis wordt gesteld van zijn overtreding.

Conform de aanbeveling van de Raad van State onder punt 8.4 van het advies 52.718/3 van de Raad van State wordt een termijn vastgesteld waarbinnen het proces-verbaal ter kennis moet worden gebracht van de betrokkene op straffe van verval van de bewijswaarde van het proces-verbaal. De zin “Na het opstellen van het proces-verbaal, vermeld in het eerste lid, wordt een afschrift ervan aan de overtreder afgeleverd” van het ontwerp van decreet wordt daarom aangevuld met volgende woorden “binnen de 15 dagen na vaststelling

van de overtreding, op straffe van verval van de bijzondere bewijswaarde van het proces-verbaal.”.

Door deze aanpassing worden in het eerste lid de woorden “dadelijk, of zo spoedig mogelijk” in de zin “Wanneer een overtreding wordt geconstateerd, zal dadelijk, of zo spoedig mogelijk, een proces-verbaal worden opgemaakt door de verbalisant.” geschrapt. Het vaststellen van een termijn in het tweede lid, waarbinnen een proces-verbaal moet worden overgemaakt aan de overtreder, maakt de zinsnede in het eerste lid overbodig.

Het derde lid verduidelijkt de bewijswaarde van het proces-verbaal. De bewijswaarde die aan het proces-verbaal wordt gekoppeld is dezelfde als de bewijswaarde die aan een proces-verbaal wordt toegekend op basis van artikel 272 van de algemene wet van 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen. Deze bepaling was voor de voorliggende aanpassing van de regelgeving van toepassing inzake de processen-verbaal opgemaakt inzake verkeersbelastingen.

Deze bewijswaarde vloeit voort uit het feit dat het bevoegd personeelslid vermeld in artikel 120 over de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie beschikt.

Artikel 120 van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen bepaalt dat de beëdigde personeelsleden die de Vlaamse Regering aanduidt om controle uit te oefenen op de naleving van de regels inzake verkeersbelastingen de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie hebben.

De specifieke hoedanigheid van onze verbalisanten, bevoegde personeelsleden vermeld in artikel 120 levert garanties dat de processen-verbaal een betrouwbare weerslag zijn van de vaststellingen.

In de tekst van het initiële ontwerp wordt gesteld: “Het proces-verbaal, vermeld in het eerste lid, opgemaakt door de verbalisant heeft kracht van bewijs tot het tegendeel.”. Naar aanleiding van de bemerking 8.2 van het advies 52.718/3 van de Raad van State wordt deze zin vervangen door wat volgt: “Het proces-verbaal, vermeld in het eerste lid, opgemaakt door de verbalisant, verdient volle geloof in rechten, totdat de valsheid daarvan bewezen wordt.”.

De Raad van State oordeelde dat door een proces-verbaal bewijswaarde tot het tegendeel te verlenen werd afgeweken van de algemene regel van de vrije bewijslevering, waarbij de rechter de bewijswaarde vrij beoordeelt. Door een aanpassing van de terminologie naar analogie van deze gebruikt in artikel 269 van de Algemene Wet inzake Douane en Accijnzen (AWDA) werd aan de opmerking van de Raad van State tegemoetgekomen. Er werd bewust gekeken naar de terminologie gehanteerd in de AWDA, aangezien voor de overname van de dienst van de verkeersbelastingen deze bepalingen van toepassing waren op processen-verbaal vastgesteld wegens overtreding van de wetten op de verkeersbelastingen.

Op vraag van de Raad van State naar aanleiding van bemerking 8.2 van het advies 52.718/3 wordt in de memorie van toelichting nauwkeuriger verantwoord welke garanties worden voorzien om ervoor te zorgen dat het proces-verbaal berust op betrouwbare vaststellingen. Als voorbeeld van een garantie die kan geboden worden haalt de Raad van State aan: “door te bepalen dat slechts bijzonder gekwalificeerde ambtenaren daartoe bevoegdheid hebben”. In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt dat enkel de bevoegde personeelsleden vermeld in artikel 120 van het WIGB met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie bevoegd zijn om de processen-verbaal op te maken en dat deze hoedanigheid toch bepaalde garanties biedt. Doorheen de wettekst werd daarom ook de term ‘verbalisant’ vervangen door de term ‘personeelslid vermeld in artikel 120’ om duidelijk

te maken dat de personen die de processen-verbaal opmaken gekwalificeerde personeelsleden zijn, specifiek daartoe aangeduid en beschikkend over de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie.

De zin “De onnauwkeurigheden, die geen betrekking hebben op de feiten maar alleen op de toepassing van de wet, zullen aan het proces-verbaal dezelfde kracht niet ontnemen.” wordt uit het ontwerp van decreet geschrapt conform de bemerking 8.3. van het advies 52.718/3 van de Raad van State omwille van het feit dat de bijzondere bewijswaarde enkel slaat op de materiële vaststellingen die de verbalisanten hebben gedaan.

Artikel 4

Dit artikel maakt de nieuwe regeling rond aanhaling en inbeslagname van voertuigen en de regeling rond de processen-verbaal van toepassing op de niet-geautomatiseerde voertuigen.

Artikel 5

Dit artikel maakt de nieuwe regeling rond aanhaling en inbeslagname van voertuigen en de regeling rond de processen-verbaal van toepassing op de belasting op de inverkeerstelling.

Artikel 6

Dit artikel maakt de nieuwe regeling rond aanhaling en inbeslagname van voertuigen en de regeling rond de processen-verbaal van toepassing op de eurovignetwet.

Artikel 7

Opheffingsbepaling.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting,
Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

VOORONTWERP VAN DECREET

Voorontwerp van decreet tot wijziging van het wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen en de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend in Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993, wat betreft de aanhaling en de inbeslagname van voertuigen en het opstellen van processen-verbaal

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Inleidende bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen

Art. 2. Artikel 33 van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, vervangen bij de wet van 23 december 2009, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 33 §1. Als de niet-betaling wordt vastgesteld op de openbare weg, moet de bestuurder van het voertuig, vermeld in artikel 3 en 4, de ontdoken verkeersbelasting en de boete samen met de intresten en kosten in handen van de verbalisant betalen op het ogenblik van de vaststelling van deze overtreding.

§2. In geval van niet-betaling van de sommen, vermeld in paragraaf 1, op het ogenblik van de vaststelling van deze overtreding, wordt het voertuig door de verbalisant aangehaald tot de verschuldigde sommen betaald zijn. De verbalisant stelt in dat geval een proces-verbaal van aanhaling op.

De aanhaling kan onder meer bestaan uit het inhouden van de boorddocumenten, het inhouden van de vrachtbrief, het plaatsen van een wielklem, het wegtakelen van het voertuig, vermeld in artikel 3 en 4, naar een stallingplaats en het stallen van het voertuig.

Het aangehaalde voertuig mag op vraag van of door de belastingplichtige, op straffe van administratieve boete ten laste van de belastingplichtige, niet worden vervreemd noch worden verplaatst zonder toestemming van het bevoegde personeelslid van de Vlaamse Belastingdienst.

§3. Zijn de sommen, vermeld in paragraaf 1, niet betaald binnen een week vanaf de dag van de vaststelling van de overtreding, vermeld in paragraaf 1, dan is er een onweerlegbaar vermoeden dat de rechten van de schatkist in gevaar zijn.

De Vlaamse Belastingdienst kan in het geval, vermeld in het eerste lid, een dwangschrift opstellen en laten overgaan tot betekening van een dwangbevel en eventueel tot uitvoerend roerend beslag op het voertuig volgens de regels van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 en voor zover dit artikel er niet van afwijkt.

In het dwangschrift en het dwangbevel kunnen naast de sommen, vermeld in paragraaf 1, ook andere openstaande schulden worden opgenomen die betrekking hebben op de belastingen, opcentiemen, opdecimen, intresten en kosten die door de Vlaamse Belastingdienst worden geïnd.

§4. Het risico en de eventuele kosten voortvloeiend uit de aanhaling en het beslag zijn ten laste van de belastingschuldige.

Het beslag wordt na betaling van alle in het dwangbevel opgenomen sommen en bijbehorende kosten opgeheven.

§5. Met behoud van de toepassing van artikel 1627 Gerechtelijk Wetboek, wordt de opbrengst van de verkoop van het voertuig, vermeld in artikel 3 en 4, aangerekend volgens de regels, vermeld in artikel 143 van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992. Het eventuele overschot wordt aan de belastingschuldige terugbetaald.”.

Art. 3. In titel II, hoofdstuk X, van hetzelfde wetboek, gewijzigd bij de wet van 25 januari 1999, het decreet van 9 juli 2010 en het decreet van 23 december 2011, wordt een artikel 33/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 33/1. Wanneer een overtreding wordt geconstateerd, zal dadelijk, of zo spoedig mogelijk, een proces-verbaal worden opgemaakt door de verbalisant. Het proces-verbaal vermeldt minstens de overtreding.

Na het opstellen van het proces-verbaal, vermeld in het eerste lid, wordt een afschrift ervan aan de overtreder afgeleverd.

Het proces-verbaal, vermeld in het eerste lid, opgemaakt door de verbalisant, heeft kracht van bewijs tot het tegendeel. De onnauwkeurigheden, die geen betrekking hebben op de feiten maar alleen op de toepassing van de wet, zullen aan het proces-verbaal dezelfde kracht niet ontnemen.”.

Art. 4. In artikel 36bis van hetzelfde wetboek, het laatst gewijzigd bij het decreet van 23 december 2011 wordt tussen de zinsnede "33," en de zinsnede "33bis" de zinsnede "33/1," ingevoegd.

Art. 5. In artikel 95, van hetzelfde wetboek, het laatst gewijzigd bij het decreet van 23 december 2010, wordt tussen de zinsnede "33," en de zinsnede "33bis" de zinsnede "33/1," ingevoegd.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend in Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993

Art. 6. In artikel 2, tweede lid van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend in Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993, gewijzigd bij de decreten van 9 juli 2010 en 23 december 2010, wordt tussen de zinsnede "31," en de zinsnede "33bis" de zinsnede "33, 33/1," ingevoegd.

Art. 7. Artikel 14 van dezelfde wet wordt opgeheven.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 52.718/3
van 11 februari 2013

over

een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van het wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen en de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend in Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993, wat betreft de aanhaling en de inbeslagname van voertuigen en het opstellen van processen-verbaal’

Op 11 januari 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van het wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen en de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend in Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993, wat betreft de aanhaling en de inbeslagname van voertuigen en het opstellen van processen-verbaal’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 5 februari 2013. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Bruno SEUTIN, staatsraden, Lieven DENYS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 11 februari 2013.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Artikel 33 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (hierna: WIGB)² regelt de onmiddellijke betaling, de aanhaling en de inbeslagname van een voertuig wanneer de niet-betaling van de verkeersbelasting wordt vastgesteld op de openbare weg. Artikel 2 van het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt tot vervanging van de geldende regeling.

Artikel 3 van het ontwerp strekt tot de invoeging in het WIGB van een nieuw artikel 33/1 waarin het opstellen van een proces-verbaal van overtreding wordt geregeld, alsook het bezorgen van een afschrift ervan aan de overtreder. Bovendien wordt de bewijswaarde van dergelijke processen-verbaal bepaald. Die regeling wordt ook van toepassing gemaakt op de verkeersbelasting inzake de bijzondere categorieën van voertuigen bedoeld in artikel 36*bis* van het WIGB (artikel 4 van het ontwerp) en op de belasting op de inverkeerstelling (artikel 5 van het ontwerp).

Artikel 6 van het ontwerp strekt tot aanvulling van artikel 2, tweede lid, van de wet van 27 december 1994 ‘tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend te Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een Eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993’ (hierna: Eurovignetwet), derwijze dat de ontworpen artikelen 33 en 33/1 ook van toepassing zullen zijn op het Eurovignet.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

3. Luidens het ontworpen artikel 33, § 1, eerste lid, van het WIGB moet worden betaald in handen van de verbalisant als de niet-betaling van de verkeersbelasting wordt vastgesteld op de openbare weg. Volgens de ontworpen bepaling moet dit gebeuren door de

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

² Het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen is gecodificeerd bij koninklijk besluit van 23 november 1965. In het opschrift van die codificatie is geen datum vermeld, zodat het volstaat in het ontwerp te verwijzen naar “het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen”, zonder melding te maken van de datum van het codificatiebesluit.

bestuurder van het voertuig, terwijl in de memorie van toelichting wordt gesteld dat het de belastingplichtige is aan wie de opdracht tot onmiddellijke betaling wordt gegeven. Aangezien het niet steeds om dezelfde persoon zal gaan, moet die tegenstrijdigheid worden weggewerkt door de ontworpen bepaling en de memorie van toelichting op mekaar af te stemmen.

4. Door gewag te maken in het ontworpen artikel 33, § 1, eerste lid, van het WIGB van “ontdoken” verkeersbelastingen, bevat de regeling ook een intentioneel element. In de memorie daarentegen wordt geen melding gemaakt van het vereiste van opzet, aangezien het volgens de toelichting volstaat dat “bij controle op de openbare weg wordt vastgesteld dat de belastingsschuld niet werd betaald”. De woorden “ontdoken verkeersbelasting” worden dan ook beter vervangen door de woorden “niet-betaalde verkeersbelasting”.

5. In het ontworpen artikel 33, § 2, derde lid, van het WIGB wordt de term “belastingplichtige” gebruikt, terwijl elders in het artikel de term “belastingsschuldige” voorkomt (ontworpen artikel 33, §§ 4, eerste lid, en 5). Zoals reeds in opmerking 3 is vermeld, wordt in het ontworpen artikel 33, § 1, dan weer “de bestuurder van het voertuig” aangewezen als degene die de ontdoken belasting, de boete en de interesten en kosten dient te betalen.

5.1. Daarover om toelichting verzocht, heeft de gemachtigde het volgende medegedeeld:

“Het uitgangspunt is dat de belastingplichtige iedere natuurlijke of rechtspersoon is in wiens hoofde een belasting wordt gevestigd. De belastingsschuldige is iedere natuurlijke of rechtspersoon die door de fiscale regelgeving of het gemeen recht gehouden is tot betaling van een belastingsschuld.

Enkel in het ontworpen artikel 33, § 2, derde lid wordt de term ‘belastingplichtige’ gebruikt. Het aangehaalde voertuig mag op vraag van of door de belastingplichtige, op straffe van administratieve boete ten laste van de belastingplichtige, niet worden vervreemd noch worden verplaatst zonder toestemming van het bevoegde personeelslid van de Vlaamse Belastingdienst.

Deze zou kunnen vervangen worden als volgt:

‘Het aangehaalde voertuig mag, op straffe van administratieve boete ten laste van de belastingplichtige, niet worden vervreemd noch worden verplaatst zonder toestemming van het bevoegde personeelslid van de Vlaamse Belastingdienst.’

Als het voertuig is aangehaald mag het immers door niemand verplaatst worden dus de term belastingplichtige is daar overbodig. Anderzijds is het wel van belang aan te geven in wiens hoofde de administratieve boete mag gevestigd worden. Dit is bij de belastingplichtige.”

De nieuwe tekst die de gemachtigde voorstelt, kan niet worden aanvaard. Indien het voertuig immers wordt verplaatst op vraag van of door een andere persoon dan de belastingplichtige, zou de belastingplichtige daarvoor worden gesanctioneerd, ook als hij niet bij die verplaatsing is betrokken.

5.2. Vermits de bestuurder van het voertuig in het ontworpen artikel 33, § 1, van het WIGB wordt aangewezen als degene die de ontdoken belasting dient te betalen, is die bestuurder

te beschouwen als de persoon die mede kan worden aangesproken om de belastingschuld te voldoen, dat wil zeggen als belastingschuldige.

Het verbod tot verplaatsing of vervreemding van een aangehaald voertuig, zou echter meer in het algemeen moeten worden geformuleerd, zodat het ook geldt voor de belastingplichtige. Dat doel kan worden bereikt door elke verwijzing naar de belastingplichtige in het ontworpen artikel 33, § 2, derde lid, te schrappen, zodat het verbod een algemene gelding krijgt. Indien het echter toch de bedoeling zou zijn om het verbod tot welbepaalde personen te beperken, dan zal dit moeten worden bepaald met duidelijke vermelding van alle personen waarvoor het verbod geldt.

Overigens dienen ook de woorden “op straffe van administratieve boete” in die bepaling te worden geschrapt. Gelet op het legaliteitsbeginsel in strafzaken zou immers meteen ook de hoogte van die boete moeten worden bepaald, of toch minstens het minimum- en het maximumbedrag ervan. Aangezien echter het strafbaar zijn van het verbod reeds voortvloeit uit artikel 445 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB 92),³ zijn die woorden niet enkel overbodig, maar kunnen ze ook verwarring scheppen over de verhouding van de ontworpen bepaling tot artikel 445 van het WIB 92.

6. Luidens het ontworpen artikel 33, § 3, eerste lid, van het WIGB geldt een onweerlegbaar vermoeden dat de rechten van de schatkist in gevaar zijn,⁴ wanneer de niet-betaalde verkeersbelasting, de boete en de interesten en kosten niet zijn betaald binnen een week vanaf de dag van de vaststelling van de overtreding.⁵

Inzake de berekening van de termijn (“binnen een week vanaf de dag van de vaststelling van de overtreding”) wordt in de memorie van toelichting volgend voorbeeld gegeven:

“Concreet betekent dat wanneer bv. op woensdag de overtreding wordt vastgesteld de dinsdag daaropvolgende de procedure tot betekening van het dwangbevel kan worden opgestart.”

Ook op dit punt stemmen het ontwerp en de memorie van toelichting niet overeen. Op grond van de letter van de ontworpen bepaling zou de periode van zeven dagen aanvangen vanaf de dag van de vaststelling van de overtreding. Dat betekent dat, als de vaststelling van de overtreding op woensdag wordt gedaan, er tot en met de daaropvolgende dinsdag of - indien de dag waarop de verjaring begint te lopen (*de dies a quo*) niet meetelt - woensdag kan worden betaald. De procedure tot betekening van het dwangbevel kan dus ten vroegste de daaropvolgende woensdag worden gestart, en niet de dinsdag zoals in de memorie van toelichting

³ Artikel 2, derde lid, van het WIGB maakt artikel 445 van het WIB 92 van toepassing; zie ook artikel 95 van het WIGB. Artikel 2, tweede lid, van de Eurovignetwet maakt artikel 445 van het WIB 92 van toepassing op het Eurovignet.

⁴ Indien de rechten van de schatkist in gevaar zijn, moet geen herinneringsbrief worden gestuurd ten minste één maand voor de gerechtsdeurwaarder een bevel tot betaling betekent (artikel 33*bis* van het WIGB).

⁵ Dit onweerlegbaar vermoeden zal eveneens gelden voor de belasting op de inverkeerstelling (artikel 95 van het WIGB maakt artikel 33 van hetzelfde wetboek van toepassing op die belasting) en het Eurovignet (artikel 2 van de Eurovignetwet, zoals het wordt gewijzigd bij artikel 6 van het ontwerp).

wordt gesteld. De procedure tot betekening van het dwangbevel kan dus ten vroegste de daaropvolgende woensdag worden gestart, en niet de dinsdag zoals in de memorie van toelichting wordt gesteld.

Afhankelijk van de bedoeling zal de regeling nog moeten worden aangepast. Daarbij zal er moeten worden over gewaakt dat de regels op een rechtszekere wijze worden bepaald en dat de memorie van toelichting niet in strijd is met wat in het ontwerp is opgenomen.

7. De vraag of de rechten van “de schatkist” in gevaar zijn, is een vraag die ook rijst in verband met de onroerende voorheffing die wordt geheven op in het Vlaamse Gewest gelegen onroerende goederen. De in het Vlaamse Gewest geldende versie van artikel 413 van het WIB 92 bepaalt immers:

“De krachtens artikel 304 ten kohiere gebrachte directe belastingen en onroerende voorheffing zijn opeisbaar op de datum van uitvoerbaarverklaring van het kohier. Zij moeten betaald worden binnen twee maanden na de toezending van het aanslagbiljet.

De belastingen en de voorheffingen moeten over hun geheel onverwijld worden vereffend wanneer de rechten van het Vlaamse Gewest in het gedrang komen.

Wanneer de belastingschuldige betwist dat de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar verkeren, wordt er over de betwisting uitspraak gedaan zoals in kort geding, door de beslagrechter van de plaats van het kantoor waar de belasting moet worden geïnd.”⁶

Bij deze regeling is het de ontvanger die *in concreto* oordeelt of de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar zijn. Indien hij van oordeel is dat dit het geval is, kan hij de belasting of de voorheffing onmiddellijk eisbaar stellen. Daarbij dient de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ te worden nageleefd: de ontvanger moet bijgevolg de feiten vermelden waardoor hij overtuigd is van de noodzaak om tot de onmiddellijke vereffening te besluiten.⁷ Zoals uit het derde lid van het geciteerde artikel blijkt, kan de belastingplichtige bovendien betwisten dat de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar verkeren.

Doordat de ontworpen regeling een onweerlegbaar vermoeden instelt, ontstaat er een verschillende behandeling voor belastingschulden met betrekking tot de onroerende voorheffing en belastingschulden die vallen onder de hier ontworpen regeling. Dit verschil in behandeling moet kunnen worden verantwoord.

Op de vraag waarom er een onweerlegbaar vermoeden wordt ingesteld en of het in gevaar zijn van de rechten van het Vlaamse Gewest geen afweging *in concreto* vergt, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“- Artikel 298, §2 WIB bepaalt
(...)

⁶ Artikel 413 van het WIB 92 is vervangen bij artikel 41 van de wet van 15 maart 1999 ‘betreffende de beslechting van fiscale geschillen’, en gewijzigd, “wat de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest betreft”, bij artikel 20, 7°, van het decreet van 30 juni 2000 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2000’.

⁷ A. TIBERGHIE, *Handboek voor Fiscaal Recht 2012-2013*, Mechelen, Kluwer, 2012, p. 828, nr. 1781.

Deze ambtenaren moeten een aangetekende herinneringsbrief sturen ten minste één maand voordat de gerechtsdeurwaarder een bevel tot betaling opstelt, behalve indien de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar zijn. De kosten voor het aangetekend verzenden zijn ten laste van de belastingschuldige.

(...)

Artikel 33*bis* WIGB bepaalt

(...)

Die personeelsleden van de Vlaamse Belastingdienst moeten een herinneringsbrief sturen ten minste één maand voor de gerechtsdeurwaarder een bevel tot betaling betekent, behalve als de rechten van de schatkist in gevaar zijn.

Het is evenwel de bedoeling om snel en efficiënt op te treden en de periode waarin het voertuig is aangehaald maar nog niet in beslag is genomen beperkt te houden.

- Normaal wel. De afwijking hier is evenwel gerechtvaardigd. Als iemand na vaststelling van een overtreding, onder dreiging van inbeslagname na één week de openstaande schulden niet heeft betaald kan men aanvaarden dat in zulke situaties de decreetgever stelt dat de rechten van de schatkist in gevaar zijn.”

Bovendien heeft de gemachtigde uitdrukkelijk bevestigd dat

“[d]e ontworpen bepalingen (...) op geen enkele manier [voorzien in] enige wijziging aan of beperking op de bevoegdheid van de beslagrechter (noch wat betreft de situaties waarin een beroep op de beslagrechter kan worden gedaan, noch wat betreft de toetsingsmogelijkheden van de beslagrechter)”.

Echter, aangezien het om een bij decreet vastgelegd onweerlegbaar vermoeden gaat, heeft de beslagrechter niet de rechtsmacht om te toetsen of de rechten van het Vlaamse Gewest al of niet in gevaar zijn.

De verantwoording voor het instellen van een onweerlegbaar vermoeden voor de hier bedoelde belastingen wordt noch in de memorie van toelichting, noch in de verantwoording door de gemachtigde voldoende verantwoord. Bovendien dient, gelet op het recht op een eerlijk proces gegarandeerd bij artikel 6 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens, het recht op toegang tot de rechter gegarandeerd te zijn.

Op deze punten zal het ontwerp derhalve moeten worden herbekeken.

Artikel 3

8. Het ontworpen artikel 33/1 van het WIGB bevat regels die gelden voor het opmaken van het proces-verbaal van overtreding. Volgens de gemachtigde worden die processen-verbaal louter opgemaakt in het kader van de fiscale procedure, niet in het kader van een strafrechtelijke procedure.

8.1. Er wordt bepaald dat het proces-verbaal minstens de overtreding dient te vermelden.

Als de minimale inhoud van het proces-verbaal wordt vastgesteld, dan dienen alle noodzakelijke elementen daarbij te worden vermeld. Het louter vermelden van de overtreding op zich (namelijk het niet betaald hebben van de verkeersbelasting) volstaat uiteraard niet. Zo dient alleszins ook melding te worden gemaakt van de elementen die moeten toelaten om de overtreder of overtreders te identificeren.

8.2. Uit het derde lid van de ontworpen bepaling blijkt dat het proces-verbaal bewijswaarde (niet: “kracht van bewijs”) heeft tot bewijs van het tegendeel. Aldus wordt afgeweken van de algemene regel van de vrije bewijslevering, waarbij de rechter de bewijswaarde vrij beoordeelt.

Aan de gemachtigde is gevraagd hoe die bijzondere bewijswaarde te verantwoorden is. Zijn antwoord luidt als volgt:

“Om alle discussie te vermijden is het aangewezen de bewijskracht van het proces-verbaal te regelen, zelfs ingeval deze worden opgesteld door een officier van gerechtelijke politie.

Er werd voorzien dat het PV kracht van bewijs tot het tegendeel heeft. Indien dit niet zou voorzien worden geldt het proces verbaal slechts als inlichting.

In artikel 272 van de Algemene wet van 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen dat tot op heden van toepassing was, is de bewijswaarde eveneens bepaald:

‘De processen-verbaal van de ambtenaren, wegens hun handelingen en ambtsverrichtingen, verdienen volle geloof in rechten, totdat de valsheid daarvan bewezen wordt.’

Tot op heden was de bewijswaarde dus nog sterker doch het lijkt aangewezen de belastingplichtige de kans te geven de vaststelling van de overtreding te weerleggen zonder daartoe valsheid te moeten bewijzen.”

Het hechten van een bijzondere bewijswaarde aan processen-verbaal kan niet louter gebeuren “om alle discussie te vermijden”. Bovendien moet er dan van de kant van de overheid worden gegarandeerd dat de erin gedane vaststellingen betrouwbaar zijn, bijvoorbeeld door te bepalen dat slechts bijzonder gekwalificeerde ambtenaren daartoe bevoegdheid hebben. Een en ander zal dus nauwkeuriger moeten worden verantwoord in de memorie van toelichting.

8.3. De tweede zin van het ontworpen artikel 33/1, derde lid, van het WIGB (“De onnauwkeurigheden, die geen betrekking hebben op de feiten maar alleen op de toepassing van de wet, zullen aan het proces-verbaal dezelfde kracht niet ontnemen.”) dient te worden geschrapt. Het is immers reeds zo dat de bijzondere bewijswaarde enkel slaat op de materiële vaststellingen die de verbalisanten hebben gedaan.

8.4. In het ontworpen artikel 33/1, tweede lid, van het WIGB blijkt dat “na het opstellen van het proces-verbaal” een afschrift ervan aan de overtreder moet worden bezorgd. Er wordt echter geen termijn bepaald voor het bezorgen van dat afschrift.

Meestal wordt in dergelijke regelingen bepaald dat een afschrift binnen een relatief korte termijn aan de overtreder moet worden bezorgd, op straffe van verval van de bijzondere bewijswaarde van het proces-verbaal. Een dergelijke regeling is het meest in overeenstemming met de rechten van verdediging: de verplichting om het afschrift binnen een relatief korte termijn

te bezorgen, garandeert dat de betrokkene de in het proces-verbaal vermelde vaststellingen kan controleren omdat hij zich de feiten nog voldoende kan herinneren.

Er wordt dan ook aanbevolen om een termijn vast te stellen (bv. binnen tien dagen) en om als sanctie te bepalen dat indien het proces-verbaal niet tijdig aan de betrokkene wordt betekend, de bijzondere bewijswaarde ervan vervalst.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Inleidende bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingen van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen

Art. 2. Artikel 33 van het Wetboek van 23 november 1965 van de met de inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, vervangen bij de wet van 23 december 2009, wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 33. §1. Als de niet-betaling wordt vastgesteld op de openbare weg, moet de bestuurder van het voertuig, vermeld in artikel 3 en 4, de niet-betaalde verkeersbelasting en de boete samen met de interesten en kosten in handen van het bevoegde personeelslid, vermeld in artikel 120, betalen op het ogenblik van de vaststelling van deze overtreding.

§2. In geval van niet-betaling van de sommen, vermeld in paragraaf 1, op het ogenblik van de vaststelling van deze overtreding, wordt het voertuig door het bevoegde personeelslid, vermeld in artikel 120, aangehaald tot de verschuldigde sommen betaald zijn.

Het bevoegde personeelslid, vermeld in artikel 120, stelt in dat geval een proces-verbaal van aanhaling op.

De aanhaling kan onder meer bestaan uit het inhouden van de boorddocumenten, het inhouden van de vrachtbrief, het plaatsen van een wielklem, het wegtakelen van het voertuig, vermeld in artikel 3 en 4, naar een stallingplaats en het stallen van het voertuig.

Het aangehaalde voertuig mag niet worden vervreemd noch worden verplaatst zonder toestemming van het bevoegde personeelslid van de Vlaamse Belastingdienst.

§3. Zijn de sommen, vermeld in paragraaf 1, niet betaald binnen een week vanaf de dag van de vaststelling van de overtreding, vermeld in paragraaf 1, dan is er een vermoeden dat de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar zijn.

Wanneer de belastingschuldige betwist dat de rechten van het Vlaamse Gewest in gevaar verkeren, wordt er over de betwisting uitspraak gedaan zoals in kort geding door de beslagrechter van de plaats waar de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie die de belasting moet innen, is gevestigd.

De Vlaamse Belastingdienst kan in het geval, vermeld in het eerste lid, een dwangschrift opstellen en laten overgaan tot betekening van een dwangbevel en eventueel tot uitvoerend roerend beslag op het voertuig volgens de regels van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 en voor zover dit artikel er niet van afwijkt.

In het dwangschrift en het dwangbevel kunnen naast de sommen, vermeld in paragraaf 1, ook andere openstaande schulden worden opgenomen die betrekking hebben op de belastingen, opcentiemen, opdecimen, intresten en kosten die door de Vlaamse Belastingdienst worden geïnd.

§4. Het risico en de eventuele kosten voortvloeiend uit de aanhaling en het beslag zijn ten laste van de belastingschuldige.

Het beslag wordt na betaling van alle in het dwangbevel opgenomen sommen en bijbehorende kosten opgeheven.

§5. Met behoud van de toepassing van artikel 1627 van het Gerechtelijk Wetboek, wordt de opbrengst van de verkoop van het voertuig, vermeld in artikel 3 en 4, aangerekend volgens de regels vermeld in artikel 143 van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992. Het eventuele overschot wordt aan de belastingschuldige terugbetaald.”.

Art. 3. In titel II, hoofdstuk X, van hetzelfde wetboek, gewijzigd bij de wet van 25 januari 1999, het decreet van 9 juli 2010 en het decreet van 23 december 2011, wordt een artikel 33/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 33/1. Wanneer een overtreding wordt geconstateerd, zal een proces-verbaal worden opgemaakt door het bevoegde personeelslid, vermeld in artikel 120. Het proces-verbaal vermeldt minstens de overtreding alsook de elementen die moeten toelaten de overtreder te identificeren.

Na het opstellen van het proces-verbaal, vermeld in het eerste lid, wordt een afschrift ervan aan de overtreder afgeleverd binnen de 15 dagen na vaststelling van de overtreding, op straffe van verval van de bijzondere bewijswaarde van het proces-verbaal.

Het proces-verbaal, vermeld in het eerste lid, opgemaakt door het bevoegde personeelslid, vermeld in artikel 120, verdient volle geloof in rechten, totdat de valsheid daarvan bewezen wordt.”.

Art. 4. In artikel 36bis van hetzelfde wetboek, het laatst gewijzigd bij het decreet van 23 december 2011 wordt tussen de zinsnede “33,” en de zinsnede “33bis” de zinsnede “33/1,” ingevoegd.

Art. 5. In artikel 95 van hetzelfde wetboek, het laatst gewijzigd bij het decreet van 23 december 2010, wordt tussen de zinsnede “33,” en de zinsnede “33bis” de zinsnede “33/1,” ingevoegd.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend in Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993

Art. 6. In artikel 2, tweede lid, van de wet van 27 december 1994 tot goedkeuring van het Verdrag inzake de heffing van rechten voor het gebruik van bepaalde wegen door zware vrachtwagens, ondertekend in Brussel op 9 februari 1994 door de Regeringen van het Koninkrijk België, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden, en tot invoering van een eurovignet, overeenkomstig richtlijn 93/89/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 oktober 1993, gewijzigd bij de decreten van 9 juli 2010 en 23 december 2010, wordt tussen de zinsnede “31,” en de zinsnede “33bis” de zinsnede “33, 33/1,” ingevoegd.

Art. 7. Artikel 14 van dezelfde wet wordt opgeheven.

Brussel, 19 april 2013.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting,
Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS